

بخش ها خیلی شبیه به بخش قبل است و عکس ها در فایل پیوست بخش قبلی گذاشته شده است که به شکل فایل زیپ با نام P2 هست.

بهترین حالت برای زمانی است که دستور IO میان دو دستور Stress باشد و بدترین حالت زمانی است که دستور IO آخر از همه آورده شود. دلیل این است که وقتی دستور cpu اول می آید خب cpu را درگیر میکند ولی خیلی بار I/O ندارد و بعد که دستور I/O میاد می رود و بخش I/O را خیلی درگیر خودش می کند و یعنی هر دو بخش اصلی الان درگیر هستند و بعد چون معمولاً بخش Stress خیلی کمتر از خواندن و نوشتن ۵ گیگه طول می کشد، در نتیجه cpu بیکار می شود و الان وقت خوبی هست که دستور دوم cpu وارد شود و همین مورد باعث می شود که این حالت کمترین زمان را داشته باشد و در حالت دوم که ذکر شد هم برعکس ایت و چون اول دو دستور CPU داده می شود بخش I/O تا مدت خوبی بیکار است و بعد تازه I/O داده می شود و CPU بیکار است و این حالت باعث روی دادن بدترین حالت می شود.

اگر اول stress را اجرا کنیم، میزان حافظه اصلی کمتری استفاده می شود. چون که سریع تر انجام شده و خارج می شود و بخش IO نمیداد خیلی روی آن قرار بگیرد. دلیل هم تا حد خوبی بر می گردد به همان دلیل بخش قبل که بخش cpu نسبت به خواندن و نوشتن ۵ گیگه زودتر تمام می شود و اگر اول I/O را بزنی که بیاد بشینه روی سستم و دیگر اجازه به CPU ندهد، آن Waiting time خیلی بالا می رود و خوب نیست ولی در این حالت خیلی ساده اول CPU انجام می شود و بعد I/O می آید و هم زمان کارهای I/O را می کند و هم بعد از مدت کوتاهی CPU را دارد و همین باعث می شود که بهترین حالت شود.

بله درست است چون که وقتی **core** بیشتر باشد مقدار دیتای بیشتری در رم قرار می گیرد و این به آن معنا است که داده بیشتری همزمان در آن قرار می گیرد و یعنی داده های بیشتری هست که برداشته می شود از هارد و یعنی بیشتر از آن خوانده می شود و در نتیجه هر چه کور بیشتر باش، سرعت و میزان دیتایی که از هارد و I/O خوانده میشود، بیشتر است. پس هر **core** انگار کارهای بیشتری را انجام می دهد و باعث می شود که دیتا بیشتر خوانده شود و در نتیجه هم رم بیشتر پر شود که حاصل از بیشتر رسیدن دیتا است.